

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivety Hendrychové a soudců JUDr. Jitky Válkové a Mgr. Marcela Klimši ve věci

žalobce: **V. K. Ď.**, narozen dne „X“
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem „X“
zastoupený advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Stanislava Kostky Neumanna 2052, 407 47 Varnsdorf

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4 - Nusle

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. MV-96411-5/SO-2022 ze dne 11. července 2022,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

1. Žalobou se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalované č. j. MV-96411-5/SO-2022 ze dne 11. 7. 2022, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno v části výroku I. a II. rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) č. j. OAM-3688-11/PP-2022 ze dne 21. 4. 2022, kterým byla podle § 87e odst. 1 písm. i) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

republiky (dále též „ČR“), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“ nebo „z. p. c.“) zamítnuta žádost účastníka řízení o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky, neboť účastník řízení v době podání žádosti setrval na území na základě výjezdního příkazu, podle § 87e odst. 4 zákon o pobytu cizinců byla účastníku řízení stanovena lhůta 30 dnů ode dne oznámení rozhodnutí k vycestování z území České republiky a jako nepřipustné bylo odvolání zamítnuto proti výroku III., jímž byl vyloučen dle § 85 odst. 2 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř.“ či „správní řád“), odkladný účinek odvolání.

2. Žalobce má za to, že byl na svých právech zkrácen přímo porušením svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva a povinnosti. Podle žalobce žalovaná porušila zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, její rozhodnutí odporuje požadavkům § 68 odst. 3 s. ř., jenž definuje požadavky na odůvodnění správních orgánů. Správní orgány řádně nezjistily skutečný stav věci a porušily § 4 odst. 1 s. ř., když správní orgány nevyšly žalovanému vstříc. Žalobce považuje rozhodnutí žalované za nezákonné, kdy skrze žalobu napadá částečně i rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobce vytýká žalované, že nesprávně posoudila skutečnost, že podal žádost z výjezdního příkazu a tím není možné žádost povolit. To má za rozporné s mezinárodními úmluvami, aby rodinný příslušník občana ČR byl krácen na svých právech. Postup správních orgánů hodnotí jako zcela formalistický, když se nezaměřily na okolnosti případu. Žalobce neměl jinou možnost, než žádost podat v tuto chvíli, neboť pokud by opustil ČR, tak již žádné krátkodobé vízum, na základě kterého by se mohl vrátit na území ČR, by s ohledem na jeho trestní minulost nezískal. Byla jedinou možností, kterou si může podat na území ČR. Správní orgány tímto postupem nutí rodinné příslušníky občanů ČR k opuštění jejich rodiny, byť jsou zde zcela integrováni, což je v rozporu s čl. 22 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004, neboť směrnice umožňuje omezit právo pobývat na území členských států pouze z důvodu veřejného pořádku, bezpečnosti a zdraví, nikoliv po získání výjezdního příkazu po zrušení trvalého pobytu. Skutečnost, že si žalobce podal žádost o přechodný pobyt z výjezdního příkazu, neznamená, že by nebyl rodinným příslušníkem občanky ČR. Správní orgány nepřihlédly, jaké dopady mají jejich rozhodnutí na rodinný a soukromý život žalobce a jeho družky, která je se žalobcem v dlouholetém partnerství, čímž porušily § 174a z. p. c., i čl. 8 Úmluvy. Žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 240/2014-37 ze dne 24. 7. 2015, č. j. 5 As 102/2013-34 ze dne 28. 2. 2014 a č. j. 8 As 68/2012-47 ze dne 6. 8. 2013. Na jejich podkladě konstatoval, že správní orgány způsobily nepřezkoumatelnost rozhodnutí, když řádně nezkoumaly přiměřenost dopadů pro žalobce, tak pro jeho družku a jeho syna. Dále podotkl, že je zcela integrován, když na území ČR měl trvalý pobyt od roku 2007, mluví plynule česky a má zde vytvořené zázemí, kdy žije ve společné domácnosti se svojí družkou a svým synem.
3. Žalovaná se k žalobě vyjádřila a navrhla, aby ji soud zamítl jako nedůvodnou. Uvedla, že skutkový stav, průběh správního řízení a námitky uvedené v žalobě, jež jsou obsahově shodné s námitkami v odvolání a žalovaná se s nimi řádně vypořádala, je vše popsáno v napadeném rozhodnutí, na jehož odůvodnění odkázala. Dále sdělila, že udělením výjezdního příkazu stát pouze deklaruje veřejný zájem na vycestování

cizince ze svého území. Cizinec je následně povinen vycestovat z území ČR, kdy má prostor pouze pro provedení nezbytných formalit ve smyslu § 50 odst. 3 z. p. c. Výjezdní příkaz brání, aby cizinec na území dlouhodobě pobýval, nebo získal pobytové oprávnění. Žalobci tak nebylo dáno právo žádat o vydání povolení k přechodnému pobytu, protože správní orgán nebyl povinen zkoumat trvalost partnerského vztahu, když účastník řízení nesplňuje zákonnou podmínku pro podání žádosti. Žalovaná zdůraznila, že žalobci byl trvalý pobyt zrušen proto, že byl odsouzen k odnětí svobody, kdy se těchto činů dopustil o své vlastní vůli. Nelze klást k tíži žalované, že páchal trestnou činnost, aniž by uvažil, jaký dopad bude mít jeho jednání na jeho život v ČR. Žalovaná dále konstatovala, že žalobcův syn je již zletilý a družka žalobce ve svém čestném prohlášení uvedla, že spolu opětovně navázali kontakt až dne 25. 1. 2022, tedy po propuštění žalobce z vězení. Žádné další vazby na ČR netvrdil, ani neuvedl další skutečnosti, jež by mohly vést k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené. Žalovaná hodnotí, že v daném případě byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí žádosti, napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, bylo řádně odůvodněno a je v souladu s platnými předpisy. Nebyly porušeny základní zásady správního řízení.

4. Při jednání soudu konaném dne 4. 10. 2022 žalobce uvedl, že se nemohl stát rodinným příslušníkem občana ČR ve smyslu § 15a odst. 1 či odst. 2 z. p. c., neboť mu správní orgány odepřely fikci dle § 87y z. p. c., v důsledku čehož mu bylo znemožněno se oženit. Dále sdělil, že je mu známa novela § 15a z. p. c., kdy došlo k rozdělení rodinných příslušníků do tří kategorií, ale má za to, že se jedná o obcházení zákona, pokud jim není umožněn alespoň přechodný pobyt na území ČR. Upozornil, že v rámci řízení o správním vyhoštění byly provedeny výslechy jak jeho synů, tak i družky, a došlo k překvalifikování z důvodu nepřiměřenosti na řízení o uložení povinnosti opustit území ČR. Proto má za to, že i v tomto řízení byl prokázán stav dle § 15a z. p. c.
5. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti. Dne 16. 3. 2022 podal žalobce u správního orgánu I. stupně žádost rodinného příslušníka občana EU o vydání povolení k přechodnému pobytu (dále též „žádost“), ve které uvedl, že se považuje za rodinného příslušníka paní D. K., narozené dne „X“, občanky ČR (dále též „družka žalobce“), s níž je v nesezdaném partnerském vztahu, jako druh – družka. Dále uvedl, že má dvě děti, T. A. D., narozen dne „X“, a N. A. D., narozen dne „X“. Ke své žádosti přiložil prohlášení syna T. A. D. ze dne „X“ o vztahu žalobce s paní D. K., prohlášení paní D. K. o vztahu se žalobcem, prohlášení M. S. o vztahu žalobce s paní D. K., smlouvu o nájmu bytu ze dne 13. 5. 2015, kterou uzavřel s pronajímatelem Bytové družstvo Trnovany, Masarykova 285, Teplice, a výpis zpracovaných osobních údajů ze dne 7. 3. 2022, z něhož vyplývá, že od tohoto dne je evidovaná paní D. K., co by spolubydlící osoba s žalobcem.
6. Přípisem ze dne 18. 3. 2022 správní orgán I. stupně vyzval žalobce k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádření se k těmto podkladům ve lhůtě deseti dnů od jeho doručení. Žalobce svého práva využil a prostřednictvím svého zmocněného zástupce nahlédl dne 5. 4. 2022 do spisového materiálu a seznámil se s podklady pro vydání rozhodnutí. Zástupce současně přislíbil, že se vyjádří k podkladům ve lhůtě 30 dnů. Dne 10. 4. 2022 stanovil správní orgán I. stupně žalobci

lhůtu 10 dnů od doručení usnesení k uplatnění práva vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí v řízení, navrhopat důkazy a činit jiné návrhy. Správní orgán I. stupně rozhodnutím č. j. OAM-3688-11/PP-2022 ze dne 21. 4. 2022 zamítl žádost dle § 87e odst. 1 písm. i) bod 2 z. p. c., když účastník řízení v době podání žádosti setrval na území na základě výjezdního příkazu (výrok I.), podle § 87e odst. 4 z. p. c. byla účastníku řízení stanovena lhůta k vycestování z území České republiky do 30 dnů ode dne oznámení rozhodnutí (výrok II.) a byl vyloučen odkladný účinek odvolání proti výroku II. rozhodnutí dle § 85 odst. 2 písm. a) s. ř. (výrok III.). Správní orgán I. stupně popsal, že účastník řízení není rodinným příslušníkem paní D. K., občanky ČR, ve smyslu § 15a odst. 1 písm. a) ve spojení s § 15a odst. 2 z. p. c., když není jejím manželem. Účastník sám do úředního tiskopisu žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu uvedl, že je rozvedený. Není ani rodičem občana EU či ČR mladšího 21 let. Má dva syny, kteří jsou oba starší 21 let, pročez ho nelze považovat za rodinného příslušníka občana EU dle § 15a odst. 1 písm. b) z. p. c. Účastník je starší 21 let, proto je vyloučeno, že byl rodinným příslušníkem občana EU dle § 15a odst. 1 písm. c) z. p. c. Mezi účastníkem a paní D. K. není přímý příbuzenský vztah dle § 15a odst. 1 písm. d) z. p. c. Naopak mezi ní a účastníkem řízení existuje partnerský vztah, kdy mezi nimi nebylo uzavřeno manželství. Účastník řízení žádá o vydání povolení k přechodnému pobytu jako rodinný příslušník občana EU uvedený v § 15a odst. 3 z. p. c. Správní orgán I. stupně konstatoval, že účastník řízení, jenž podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu v době platnosti výjezdního příkazu, není rodinný příslušník občana EU dle § 15a odst. 1 z. p. c. ani občana ČR dle § 15a odst. 2 z. p. c., pročez byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti dle § 87e odst. 1 písm. i) bod 2 z. p. c., když mu dne 22. 2. 2022 byl vydán výjezdní příkaz s platností do 22. 3. 2022.

7. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. O odvolání rozhodla žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím, jež nabylo právní moci dne 11. 7. 2022.
8. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu soudního řádu správního, který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c) a d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první z. p. c. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlížet toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. *Podle § 15a odst. 1 z. p. c., rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho a) manžel, b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje, c) potomek mladší 21 let nebo takový potomek manžela občana Evropské unie a d) potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na*

této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt.

10. Podle § 15a odst. 2 z. c. p., rodinným příslušníkem občana Evropské unie se dále rozumí cizinec, který je ke státnímu občanu České republiky přihlášenému k trvalému pobytu na území ve vztahu uvedeném v odstavci 1 písm. a) až d).
11. Podle § 15a odst. 3 z. c. p., rodinným příslušníkem občana Evropské unie se dále rozumí cizinec, který a) je příbuzným občana Evropské unie nebo státního občana České republiky přihlášeného k trvalému pobytu na území a 1. je v zemi, z níž pochází, osobou vyživovanou tímto občanem Evropské unie nebo státním občanem České republiky, 2. je v zemi, z níž pochází, členem domácnosti tohoto občana Evropské unie nebo státního občana České republiky, nebo 3. u kterého vážné zdravotní důvody naléhavě vyžadují osobní péči tohoto občana Evropské unie nebo státního občana České republiky, nebo b) má s občanem Evropské unie nebo se státním občanem České republiky přihlášeným k trvalému pobytu na území řádně doložený trvalý partnerský vztah.
12. Podle § 87e odst. 1 písm. e) bod 2 z. p. c., ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel, který není rodinným příslušníkem občana Evropské unie podle § 15a odst. 1 nebo 2, v době podání této žádosti setrvává na území na základě výjezdního příkazu.
13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Soud připomíná, že žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu byla zamítnuta dle § 87e odst. 1 písm. i) bod 2 z. p. c., když správní orgány v projednané věci dospěly k závěru, že žalobce není rodinným příslušníkem občana EU ani ČR dle § 15a odst. 1 a 2 z. p. c. a svoji žádost podal žalobce v době platnosti výjezdního příkazu.
15. Soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřuje v tom, že žalovaná nesprávně posoudila skutečnost, že žalobce podal žádost z výjezdního příkazu, v důsledku čehož není možné žádost povolit, což je rozporné s mezinárodními úmluvami, aby byl rodinný příslušník občana ČR krácen na svých právech. Této námitce soud nepřisvědčil. Porovnáním jednotlivých odvolacích námitek uplatněných v doplnění odvolání ze dne 2. 7. 2022 s odůvodněním napadeného rozhodnutí soud zjistil, že žalovaná řádně reagovala na veškeré námitky žalobce a přezkoumatelně se s nimi vypořádala. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce měl udělen trvalý pobyt od 26. 2. 2007, který mu byl zrušen dne 24. 5. 2018 dle § 77 odst. 1 písm. h) z. p. c., když byl pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky. Žalobci byl dne 22. 2. 2022 vydán výjezdní příkaz s platností do 22. 3. 2022. Dne 16. 3. 2022, tj. v době platnosti výjezdního příkazu, si žalobce podal žádost rodinného příslušníka občana EU o vydání povolení k přechodnému pobytu. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak v napadeném rozhodnutí žalované, bylo shora uvedené jasné popsáno a řádně odůvodněno. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí, které žalovaná potvrdila, uvedl, že žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu

se zamítá, když není rodinným příslušníkem občana EU dle § 15a odst. 1 či 2 z. p. c. a v době podání žádosti setrval na území na základě výjezdního příkazu ve smyslu § 87e odst. 1 písm. i) bod 2 z. p. c.

16. Soud dále odmítl námitku o formalistickém postupu správních orgánů, neboť se vůbec nezaměřily na okolnosti případu. Tuto námitku hodnotí jako obecnou proto, že žalobce v žalobě, ani v odvolání do rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neuvedl žádnou konkrétní skutečnost, jež by činila jeho případ specifickým (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 349/2017-45 ze dne 29. 8. 2018, dostupný na www.nssoud.cz). Dle soudu byl postup správních orgánů, jenž příslušnou žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR zamítly z důvodu, že ji žalobce podal v době vydaného výjezdního příkazu, v souladu se zákonem. Nejednalo se o žalobcem tvrzený formalistický postup správních orgánů, jež se nezaměřily na okolnosti případu, když ty nikterak nepochybily, pokud zjišťování skutkového stavu omezily na okolnosti týkající se naplnění skutkové podstaty jednání žalobce odpovídajícího důvodu zamítnutí žádosti uvedenému v § 87e odst. 1 písm. i) bod 2 z. p. c.
17. Na výše popsaném ničeho nemění ani odkaz žalobce na směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004. Tato směrnice byla transponována zákonem č. 161/2006 Sb., jímž byl změněn zákon o pobytu cizinců. Soud připomíná, že k podání žádosti žalobcem došlo za účinnosti části zákona č. 274/2021 Sb., kterým byl též změněn zákon o pobytu cizinců a současně došlo k přizpůsobení právního řádu ČR požadavkům vyplývajícím z Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/1157 o posílení zabezpečení průkazů totožnosti občanů Unie a povolení k pobytu vydávaných občanům Unie a jejich rodinným příslušníkům, kteří vykonávají své právo volného pohybu. Z důvodové zprávy k zákonu č. 274/2021 Sb. vyplývá, že *„tzv. oprávněným osobám podle čl. 3 směrnice 2004/38 mají členské státy povinnost usnadnit vstup a pobyt (v porovnání s ostatními cizinci z tzv. třetích zemí). To ovšem neznamená, že tyto osoby musí být v naprosto stejném postavení jako rodinní příslušníci ve smyslu čl. 2 této směrnice. Jak již bylo uvedeno výše, aktuální návrh nově mění strukturu § 15a. Na jedné straně § 15a odst. 1 a 2 obsahují osoby v postavení rodinných příslušníků občanů EU podle čl. 2 směrnice (včetně dorovnání pro nejbližší rodinné příslušníky státních občanů ČR).“* Dále uvádí rozdíly rodinných příslušníků občanů EU podle § 15a odst. 3 v porovnání s § 15a odst. 1 či odst. 2, kdy novelizovaná znění § 87e odst. 1 písm. i) z. p. c. směřuje k boji proti zneužívání postavení údajného rodinného příslušníka občana ČR/EU k legalizaci nelegálního pobytu na území ČR. Pro rodinné příslušníky občanů EU dle § 15a odst. 3 z. p. c. zákonná úprava určuje postup dle § 20 z. p. c. pro získání krátkodobého víza. Správní orgány při svém rozhodování vycházely z právní úpravy, která je v souladu s právem EU, tudíž se nejednalo o formalistický postup.
18. Následně se soud zaměřil na námitky týkající se posuzování přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce. V této souvislosti soud připomíná, že k problematice zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince existuje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, podle které *„ustanovení § 174a zákona ... o pobytu cizinců ... stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost*

dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců ...“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 288/2016-30 ze dne 4. 1. 2017, dostupný na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud dospěl k jednoznačnému závěru, že povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí se netýká všech rozhodnutí vydávaných podle zákona o pobytu cizinců, ale pouze některých.

19. O posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu do soukromého a rodinného života cizince není v § 87e odst. 1 písm. i) bod 2 z. p. c. žádná zmínka, zatímco na jiných místech (pro jiná rozhodnutí) zákon takový požadavek výslovně uvádí (např. v § 87e odst. 2 z. p. c.). Ze systematického výkladu zákona proto vyplývá, že v případě rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. i) bod 2 z. p. c. se přiměřenost jeho dopadů do soukromého a rodinného života neposuzuje. Podmínky § 87e odst. 1 písm. i) bod 2 z. p. c. jsou tedy nastaveny tak, že ve většině případů lze předpokládat, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti o povolení přechodného pobytu z tohoto zákonného důvodu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života, a tedy k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, takovou situaci však nelze *a priori* vyloučit. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 5 Azs 102/2017-35 ze dne 24. 7. 2018, dostupném na www.nssoud.cz, „článek 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Znamená to, že pokud stěžovatel v daném řízení namítá nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života a porušení článku 8 Úmluvy, správní orgán se s touto námitkou musí vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v daném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.“
20. Této povinnosti žalovaná v projednávané věci dostála, neboť se v napadeném rozhodnutí na straně 4 a 5 přiměřeností dopadů rozhodnutí zabývala. Poukázala na to, že aby mohla hodnotit dopady do rodinného a soukromého života, musí žalobce uvádět konkrétní skutečnosti, jež vybočují z běžného obecného rámce a standartní situace, které má žalobce řádně doložit. Nepřihlédla k tvrzení žalobce, že má na území ČR děti, když ty jsou již zletilé. Dále uvedla, že žalobci byl udělen trvalý pobyt z humanitárních důvodů dne 26. 2. 2007, který mu byl dne 24. 5. 2018 ukončen, když byl žalobce pravomocně odsouzen rozsudkem Krajského soudu Ústí nad Labem č. j. 51T 10/2016 ze dne 17. 3. 2017, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze sp. zn. 11To 97/2017, pro spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, a to k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 9 let do věznice se zvýšenou ostrahou a k propadnutí věci. Dále uvedla, že partnerský svazek žalobce započal budovat v době, kdy na území ČR nedisponoval žádným pobytovým oprávněním. Žalovaná též připomněla, že žalobci není znemožněno požádat o vydání jiného druhu pobytového oprávnění.
21. Vzhledem k tomu, že se žalovaná přiměřenosti rozhodnutí věnovala a vzala v potaz jednotlivá zákonem stanovená kritéria vyjmenovaná v § 174a z. p. c., pokládá soud námitku žalobce upozorňující na rozdíl mezi neurčitým právním pojmem a správním

uvážení za účelovou. K odkazům na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 68/2012-47 ze dne 6. 8. 2013, č. j. 5 As 102/2013-34 ze dne 28. 2. 2014, a č. j. 3 Azs 240/2014-37 ze dne 24. 7. 2015, publ. pod č. 3330/2016 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz, soud podotýká, že žalovaná požadavky vyplývající z této judikatury splnila. Nelze totiž odhlížet od skutečnosti, že žalobci nic nebránilo v tom, aby v průběhu správního řízení (např. v odvolání) jasně formuloval důvody (okolnosti), v nichž spatřuje nepřiměřenost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, pokud jde o zásah do jeho soukromého a rodinného života, což ovšem žalobce neučinil. Žalobce jako účastník řízení mohl své návrhy a svá vyjádření předestírat správním orgánům prakticky kdykoli v průběhu řízení, dokud nebylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí. V této souvislosti vnímá soud jako podstatné i to, že žalobce byl v řízení zastoupen advokátem, čímž byla (měla být) zajištěna ochrana jeho práv a zájmů. Tím spíš tedy žalobce mohl všechny relevantní skutečnosti správním orgánům sdělit, a založit tak jejich povinnost na tyto skutečnosti reagovat v odůvodnění rozhodnutí. Žalobce v odvolání pouze namítl, že správní orgán I. stupně nebyl oprávněn odmítnout udělit žalobci tzv. překlenovací vízum, když žalobce prokázal naplnění § 87y z. p. c., neboť předložil správnímu orgánu I. stupně řadu podkladů včetně společných fotografií, prohlášení i historii vztahu, jež dokládají, že je druhem občanky ČR. Správní orgány měly z předložených tvrzení a dokladů vyhodnotit, že žalobce je rodinný příslušník občana EU. Ve svých tvrzeních žalobce opominul uvést, že na území ČR pobývá na výjezdní příkaz, neboť mu byl zrušen trvalý pobyt, když byl pravomocně odsouzen za trestnou činnost k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na více jak 3 roky. Stejně neuvedl, že partnerský vztah s občankou ČR byl opětovně navázán až po propuštění z výkonu trestu. Soud hodnotí, že většina tvrzení žalobce byla neúplná, či v obecné rovině. Soud proto i v tomto ohledu pokládá napadené rozhodnutí za dostatečně odůvodněné.

22. Žalobci lze přisvědčit v tom, že má dva zletilé syny. To nezakládá nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, když oba jsou zletilí a zákon o pobytu cizinců upravuje jiné instituty, které žalobce může k legalizaci svého pobytu na území České republiky využít. Sám žalobce zmiňuje možnost získání krátkodobého víza, na základě kterého by se mohl vrátit. Soud nepřehlédl, že žalobce měl trvalý pobyt na území ČR od 26. 2. 2007 a již před tím zde pobýval. Bylo by možno přisvědčit žalobci, že za dobu tohoto pobytu došlo k jeho integraci, vybudoval si na území ČR značné osobní, sociální a ekonomické vazby, a zároveň přišel o vazby ve své zemi původu. Nic takového žalobce netvrdil ani neprokázal. Ve své žalobě pouze uvedl, že má na území ČR vytvořené zázemí, žije se svojí družkou a zletilým synem ve společné domácnosti, ale tato svá tvrzení nikterak nerozvinul ani neprokázal. Soud připomíná, že v roce 2018 byl žalobce odsouzen k výkonu trestu odnětí svobody za trestnou činnost, které se dopustil o své vlastní vůli, kdy musel být srozuměn s tím, že dané chování bude mít nepříznivý dopad na jeho život. V důsledku pravomocného odsouzení žalobce za spáchání úmyslného trestného činu mu byl zrušen trvalý pobyt. Partnerský vztah mezi žalobcem a občankou ČR byl navázán až po propuštění žalobce z výkonu trestu. Soud souhlasí se žalovanou, že si žalobce může požádat o jiný pobytový status, jak ho v napadeném rozhodnutí poučila. Soud dodává, že nelze odhlídnout od skutečnosti, že to byl žalobce, kdo se svým jednáním dopustil trestné činnosti, za což byl pravomocně odsouzen soudem ČR a v důsledku čehož mu byl zrušen trvalý pobyt a vydán výjezdní příkaz. Soud proto neshledal tvrzenou nepřiměřenost napadeného rozhodnutí.

23. Na základě shora uvedeného soud upozorňuje na závěry Nejvyššího správního soudu, které učinil v rozsudku č. j. 10 Azs 312/2016-59 ze dne 12. 1. 2017, dostupném na www.nssoud.cz, kde uvedl, že „*přiměřenost zásahu do života cizince je vždy nutné odvíjet od intenzity porušení veřejného pořádku. Čím vyšší je intenzita porušení veřejného pořádku, tím větší mohou být i dopady rozhodnutí o zrušení pobytu do soukromého a rodinného života cizince. Při mimořádně závažné a dlouhotrvající trestné činnosti lze proto situace, které by vedly k upřednostnění soukromých poměrů cizince před ochranou veřejného zájmu, považovat za zcela výjimečné a ojedinělé (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2016, čj. 2 Azs 147/2016-30). (...) Nad rámec výše uvedeného pak Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel si měl a mohl být při páchání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i v rovině zákona o pobytu cizinců (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li cizinec na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům, jehož se dopustí, může mít za následek ztrátu oprávnění k trvalému pobytu.*“
24. Soud uzavírá, že nezjistil tvrzené porušení povinností odvolacího orgánu ze strany žalované ve smyslu § 68 odst. 3 s. ř., ani nepřisvědčil obecné námitce, že správní orgány při vydávání svých rozhodnutí porušily zásadním způsobem ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti dle § 2 s. ř. Též nepřisvědčil námitce, že správní orgány nezjistily skutečný stav bez důvodných pochybností, jak předpokládá § 3 s. ř., když ji shledal nedůvodnou, neboť žalobce v žalobě nijak nespecifikovala, jaké konkrétní skutečnosti rozhodné pro posouzení její žádosti správní orgány náležitě nezjistily.
25. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 4. října 2022

JUDr. Iveta Hendrychová v. r.
předsedkyně senátu